

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **O. G.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 30. 11. 2018, č. j. X, o nesouhlasu Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice s postoupením věci,

t a k t o :

- I. Nesouhlas Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice s postoupením věci **je důvodný.**
- II. Soudem **místně příslušným** k řízení ve věci vedené prvotně pod sp. zn. 1 Ad 5/2019 **je** Městský soud v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobou ze dne 2. 2. 2019 podanou u Městského soudu v Praze napadl žalobce rozhodnutí žalované ze dne 30. 11. 2018, jímž byly zamítnuty jeho námítky proti předchozímu rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2018 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím vydaným v prvním stupni byla zamítnuta žádost žalobce o starobní důchod pro nesplnění podmínky potřebné doby pojištění.

[2] Žalobce trvale bydlí na adrese X, toho času se však nachází ve výkonu trestu ve Věznici Pardubice.

[3] Usnesením ze dne 4. 3. 2019, č. j. 1 Ad 5/2019 postoupil Městský soud v Praze žalobu k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Hradci Králové. Svoje rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce má v současné době bydliště na adrese X, tedy ve věznici, v níž vykonává trest odnětí svobody.

[4] Krajský soud v Hradci Králové – pobočka Pardubice vyslovil s postoupením věci nesouhlas. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 7. 3. 2019, č. j. Nad 295/2019 – 44) dovedl, že věznici nelze považovat za bydliště ve smyslu § 7 odst. 3 s. ř. s. Věcně a místně příslušným k rozhodnutí ve věci je tak Městský soud v Praze, v jehož obvodu má žalobce trvalý pobyt.

[5] Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení věci k závěru, že nesouhlas Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice s postoupením věci je důvodný. Již v usnesení

ze dne 8. 6. 2004, č. j. Nad 79/2004 – 25 Nejvyšší správní soud dovodil, že „za bydliště fyzické osoby podle ustanovení § 7 odst. 3 s. ř. s. je nutno považovat místo, kde tato osoba bydlí s úmyslem se zde zdržovat trvale. Určení místní příslušnosti podle druhého pravidla zde uvedeného, tj. podle místa, kde se navrhovatel zdržuje, se uplatní teprve tehdy, když místní příslušnost nelze určit podle pravidla prvního, a to např. proto, že v České republice neexistuje žádné místo, kde by navrhovatel bydlel s úmyslem zdržovat se trvale. Skutečnost, že navrhovatel je ve výkonu trestu odnětí svobody, nemá na určení místa jeho bydliště vliv, neboť z žádných skutečností nelze usuzovat, že by ve věznici bydlel s úmyslem dlouhodobě či trvale se zde zdržovat.“ Tento právní názor zastává od té doby setrvale.

[6] Z hlediska výše uvedeného je zřejmé, že místo výkonu trestu žalobce není pro určení místní příslušnosti soudu relevantní. S ohledem na povahu věci je pro řešení otázky místní příslušnosti rozhodující bydliště žalobce, tím je však v projednávané věci místo jeho trvalého pobytu na adrese X. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že soudem místně příslušným k řízení ve věci je podle § 7 odst. 3 s. ř. s. Městský soud v Praze.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 22. května 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu